

Погана драма, чи нікчемний фільм,
Гірка отрута у щербатій чаші.
Задивишся у очі мимовіль:
Уста медові. Тільки я не ваша.

Людина ця вощена та страшна,
Лишає по собі одні руїни,
Через таких – проклята ця війна,
Такі дотла виморюють країну.

І як же спритно в душу загляда,
Як вміло сіє лестощі порожні,
Уперше рада, що не молода,
А то б іще повірила, крий боже.

Непроханий, нечеканий з'явивсь,
Сама впустила цю лиху потвору.
Кричить кризь відстань мати: стережись!
Та ж не пускай у дім людей недобрих!

До свого серця їх не підпускай!..
А він уже лопоче мов шуліка,
Що без Росії пропадем. І край,
Що ми брати од віку і до віку.

Що доля в нас рокована одна,
Що з кореня єдиного в'язались.
...Уже не чую. Наслання. Мана.
Відказую: пора! Загостювались!

Я добре знаю різновиди жал,
Що принесли нам незліченні біди.
Та згинь, нарешті! Чемодан! Вокзал!
Та, знаю — він нікуди не поїде.

Припнеться до якоїсь мілини,
В нас не одна хатина – та, що з краю...
Такі медові очі у війни!
І не збагнеш одразу, що вбивають...

Наталя Дюбенко-Мейс